

Strooptochten

Eén van de mooiste onderdelen van een dag is de nacht. Wie ooit op een zwoele zomeravond door een donker bos heeft gewandeld, als de maan oranje kleurt en de lucht zwaar van Kamperfoelie rond de takken hangt, weet dat er geen gelukzaliger gevoel bestaat. Als 's avonds om zes over tien de eerste Teunisbloem zich ontvouwt en z'n geuren de schemer instoot weet je dat er weer een mooie nacht aan zit te komen. Wie dan ook nog eens kennis maakt met het rijke nachtvlinderleven is helemaal verkocht. Zo'n kleuren- en vormenrijkdom kom je zelfs in je stoutste dromen, en dat is toch ook 's nachts, niet tegen.

Toch heeft die interesse in nachtvlinders ook een nadeel. Sinds ik me voorzichtig met nachtvlinders ben gaan bezig houden is het begonnen. Onbegrip alom. Als je omhoog kijkt bij een lantaarnpaal, omdat er een pijlstaart voorbij schiet, vragen willekeurige voorbijgangers of je soms een UFO ziet. Het antwoord "nee, een pijlstaart", hoef je dan al helemaal niet te geven. Ook rondhangen bij het toiletgebouw op de camping, een prima plek voor nachtvlinderaars, wordt niet door iedereen gewaardeerd. En zoals ik u vorige keer al vertelde wordt 'vlindervriendelijk rijgedrag' 's nachts al snel vertaald met 'kennelijke staat van dronkenschap'.

Het moeilijkst is het echter tijdens het stropen, zoals me onlangs weer eens duidelijk werd tijdens een nachtelijke strooptocht op de Veluwezoom.

In de schemer loop ik de uitgezochte bomen langs om de 'stroop' met een kwast over de stammen te verdelen. (Evenals iedere andere vlinderaar heb ik een geheim eigen recept dat het beste werkt. Er zit een ieder geval veel alcohol in, dat is lekker als de stroop uit de kwast op je vingers druipt en je ze dus wel af moet likken.) Terwijl ik hier mee bezig ben broemt opeens een stem achter me: "wat bent u nou aan het doen?" Geschrokken draai ik me om en kijk in het verbaasde gezicht van een jachtopziener. "Goeienavond, ik ben aan het stropen" zeg ik, terwijl ik me realiseer dat dat zo ongeveer het stomste is wat je tegen een jachtopziener kunt zeggen.

"Zo, en wat dacht u dan te vangen?", vraagt hij, terwijl zijn verbazing groeit. "Ik hoop eigenlijk op de eerste Weeskinderen", is mijn antwoord, "maar tot dusver zijn het voornamelijk Huismoeders". Nu valt hij bijna om van verbazing en is zijn vermoeden dat die zware alcohollicht van mij afkomstig is bevestigd. Het kost me dan ook enige moeite uit te leggen dat het hier nachtvlinders betreft met wonderlijke Nederlandse namen die, op zoek naar nectar, op mijn geurige stroopmengsel afkomen zodat ik ze prima kan bekijken.

Naarmate we verder aan de praat raken over vlinderinventarisaties leg ik uit dat je vlinders kunt zien als graadmeters voor de kwaliteit van natuur en milieu. "Oh, dus ook voor zure regen", merkt hij op, "nou snap ik dat". "Ja, ook voor zure regen", zeg ik, "dat heeft te maken met de effecten van zure neerslag op de vegetatie en ..." "Nee, dat hoef je verder niet uit te leggen", valt hij me in de rede, "vlinders die dol zijn op zoete stroop houden natuurlijk niet van zure regen!"

Henkjan Kievit